

Особливістю попередження і припинення цих порушень антиалкогольного законодавства є встановлення співробітниками міліції відповідної поведінки винної особи, що свідчить про прямий умисел на розпивання спиртних напоїв, але не утворить складу адміністративного правопорушення дрібного хуліганства (нецензурна лайка, образливе чіпляння до громадян тощо) та інших дій, що порушують громадський порядок.

Застосування органами внутрішніх справ (міліцією) заходів адміністративного попередження і припинення правопорушень, пов'язаних з пияцтвом та алкоголізмом, має поєднуватися з профілактикою цих антигромадських явищ, що сприяє зміцненню правопорядку в громадських місцях. Ці заходи реалізуються як в рамках загальносоціальної системи попередження правопорушень, що складається з економічних, організаційних, пропагандистсько-виховних, педагогічно-психологічних і т.п. заходів та спрямованої на утвердження здорового способу життя та правомірної поведінки громадян, так і у формі індивідуально-виховної роботи з особами, які зловживають спиртними напоями.

Список використаних джерел:

1. Адміністративна діяльність органів внутрішніх справ. Частина загальна. Під ред. А.Коренева. – М.: Юрайт, 2001. – С. 158.
2. Організація охорони громадського порядку: Підручник. Під ред. Л.Л.Попова. – М.: Ось-89. – С. 89.
3. Панічкін С.Ю. Проблеми підвищення ефективності діяльності органів внутрішніх справ при надзвичайних ситуаціях. – М.: ВНДІ МВС РФ, 2004. – С. 63.
4. Стариков Ю.М. Курс загального адміністративного права. Частина третя. – М.: Зерцало, 2003. – С. 552

Тимчик Г.С.

старший викладач,

*Київський національний економічний університет
імені Вадима Гетьмана*

ОКРЕМІ ПРОБЛЕМИ ІНТЕГРАЦІЇ ОСІБ, ВИЗНАНИХ БІЖЕНЦЯМИ В УКРАЇНІ

Україна, прагнучи, щоб права і свободи людини, їх гарантії визначали зміст і спрямованість діяльності держави, визнаючи людину, її життя і здоров'я, честь та гідність, недоторканість і безпеку найвищою соціальною цінністю та вважаючи забезпечення прав і основних свобод

людини головним обов'язком держави, органів державної влади та органів місцевого самоврядування затвердила Засади державної політики України в галузі прав людини [1]. До основних напрямків державної політики України в галузі прав людини було віднесено, зокрема, гуманізація та ефективне запровадження законодавства про біженців та вимушених переселенців.

Наслідком зазначеної політики стало прийняття у червні 2011 року нового Закону України «Про біженців та осіб, які потребують додаткового або тимчасового притулку» [2], який визначив юридичні терміни, врегулював процедуру розгляду клопотань про визнання біженцем або особою, яка потребує додаткового захисту, прийняття рішення за заявами про визнання біженцем або особою, яка потребує додаткового захисту та оскарження цих рішень. Водночас, він розширив гарантії прав біженців, зокрема, шляхом надання особі, яку визнано біженцем, або дитині, яка розлучена із сім'єю і яку визнано біженцем права отримати проїзний документ для виїзду за кордон.

Однак даний закон не позбавлений деяких недоліків, які потребують подальшого усунення. Так, окрема проблема, що не знайшла свого врегулювання в вітчизняному законодавстві – це інтеграція біженців в суспільство, що передбачає процес активної участі осіб, яких визнано біженцями в економічному, соціальному і культурному житті суспільства, яким вони уповноважуються вносити свій вклад і реалізувати увесь свій потенціал в якості членів цього суспільства, здійснювати свої права і обов'язки без дискримінації і соціальної ізоляції у власних інтересах і в інтересах держави.

Інтереси осіб, які визнані біженцями та держави, яка надала притулок багато в чому збігаються. Біженці хочуть розпочати нове життя і самостійно заробляти на своє проживання, а держава зацікавлена, щоб вони вносили свій вклад у життя суспільства, а не збільшували державні витрати. Тим паче ця проблема стає гостро, коли соціальна допомога біженцям в Україні не відповідає їх мінімальним потребам, а сама держава має значний дефіцитний бюджет, що ускладнює можливість збільшення розміру соціальної допомоги біженцям.

Інтеграція, насамперед, є правовим процесом, коли біженець отримує доступ до прав та зобов'язань, що їх гарантує держава, яка приймає біженця, власним громадянам. Так, відповідно до Висновку № 58 (XL) «Проблема біженців та шукачів притулку, що виїжджають в неорганізованому порядку з країни, в якій вони вже отримали притулок» від 1989 року Виконавчий комітет Управління Верховного комісара ООН у справах біженців (УВКБ) відмічає, що не завжди надання статусу біженця є достатньою підставою для його інтеграції в суспільство [3]. За рекомендацією УВКБ необхідно подальше забезпечення притулку і

знаходження необхідних довгострокових рішень або інших заходів надання допомоги.

Законодавство України наразі не містить положень щодо інтеграції біженців в українське суспільство, а компетенція контролю та нагляду за інтеграцією біженців не віднесена до жодного органу виконавчої влади, що беруть участь у вирішенні питань, пов'язаних із біженцями та особами, які потребують додаткового або тимчасового захисту.

Активність органів державної влади в Україні в сфері адаптації біженців до нового середовища обмежується тільки впровадженням таких заходів, що потребують малих фінансових витрат з боку держави: надання початкової освіти дітям-біженцям, видання відповідних посвідчень біженця, проїзного документу біженця, захист їх від примусового вислання.

Водночас вітчизняні органи державної влади визнають необхідність існування чіткої національної стратегії інтеграції осіб, визнаних біженцями, що виявляється у розробках та затвердженнях відповідних програмах інтеграції біженців, які представляють собою комплекс заходів і заходів, необхідних для сприяння соціальної інтеграції біженців, шляхом співпраці органів публічної влади центрального і місцевого рівня і неурядового сектора.

На даний час в Україні діє План заходів щодо інтеграції біженців та осіб, які потребують додаткового захисту, в українське суспільство на період до 2020 року [4], який передбачає, зокрема, розробку законопроектів про внесення змін до законодавчих актів з питань освіти, праці, медичного, соціального, пенсійного забезпечення, надання безоплатної правової допомоги з метою гармонізації національного законодавства з міжнародними стандартами у сфері притулку, захисту біженців та осіб, які потребують додаткового захисту.

Процес інтеграції осіб, визнаних біженцями, повинен передбачати цілий ряд першочергових завдань, що стоять перед державою і потребують від неї як правового, так і організаційного забезпечення. Так, одним з пріоритетних напрямків державної політики в сфері інтеграції біженців повинно стати вивчення ними української мови, оскільки загально визнано, що знання мови держави притулку є суттєвим елементом інтеграції біженців. Для вирішення зазначеної проблеми потрібно на законодавчому рівні передбачити право осіб, які отримали статус біженців і подали заяву про отримання статусу громадянина України на вивчення української мови. Для цього необхідно забезпечити функціонування спеціальних мовних курсів, метою яких було б не тільки навчити біженців української мови, а й ознайомити їх з традиціями та культурою українського народу, забезпечувати інформаційну підтримку біженців відносно забезпечення їхніх прав відповідно до законодавства України.

Ще один важливий захід, що сприяє інтеграції біженців – це їх зайнятість. Відповідно до статті 3 Закону України «Про зайнятість населення» [5] іноземці та особи без громадянства, яких визнано в Україні біженцями, яким надано притулок в Україні, мають право на зайнятість на підставах і в порядку, встановлених для громадян України. Однак, враховуючи той фактор, що особи, визнані біженцями належать до категорії осіб, які потребують особливої соціальної допомоги і мають труднощі в пошуку роботи, їх необхідно віднести до категорії громадян, що мають додаткові гарантії у сприянні працевлаштуванню і які передбачені статтею 14 Закону України «Про зайнятість населення».

Водночас існує потреба створення центрального спеціалізованого органу виконавчої влади, до компетенції якого б входили всі питання, що стосуються інтеграції біженців, або принаймні наділення відповідних органів державної влади та місцевого самоврядування компетенцією в сфері інтеграції біженців та роботи з даною категорією осіб, створення умов (працевлаштування, знання мови тощо) для зниження рівня залежності біженців від зовнішньої допомоги та підвищення рівня терпимості по відношенню до біженців, зокрема, шляхом ознайомлення суспільства про потреби біженців в сфері їх захисту та інтеграції. До основних аспектів роботи цієї установи необхідно віднести співпрацю та координацію усіх ланок державної влади України, які займаються питаннями біженців.

Створений орган повинен розробити детальну багаторічну національну стратегію з конкретними цілями та етапами, яка б поступово охоплювала всі елементи, пов'язані з інтеграцією, і забезпечити включення даної стратегії у відповідні національні плани по міграції. Зазначена стратегія повинна враховувати комплексне включення адміністративних послуг для біженців не тільки на загальнодержавному рівні, а й на місцевому. Останнє особливо важливо, оскільки саме місцеві органи державної влади в змозі ефективно і швидко відреагувати на потреби біженців, зокрема, при сприянні їх працевлаштування, соціального забезпечення, охорони здоров'я, освіти тощо.

Список використаних джерел:

1. Засади державної політики України в галузі прав людини: Постанова Верховної Ради України від 17.06.1999 № 757-XIV // Відомості Верховної Ради України. – К., 1999. – № 35. – Ст. 303.

2. Про біженців та осіб, які потребують додаткового або тимчасового захисту: Закон України від 8.07.2011 № 3671-VI // Офіційний вісник України. – 2011. – № 59. – Ст. 2347.

3. Проблема біженців та шукачів притулку, що виїжджають в неорганізованому порядку з країни, в якій вони вже отримали притулок від 01.01.1989 Висновок № 58 (XL) [Електронний ресурс]: міжнародний документ / ООН. – Режим доступу: <http://zakon.nau.ua/doc/?uid=1014.1270.0>.

4. План заходів щодо інтеграції біженців та осіб, які потребують додаткового захисту, в українське суспільство на період до 2020 року: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 22.08.2012 № 605-р // Урядовий кур'єр . – К., 2004. – № 179.

5. Про зайнятість населення: Закон України від 05.07.2012 № 5067 // Відомості Верховної Ради України. – К., 2013. – № 24. – Ст. 243.

Федоров М.О.

здобувач,

Київського міжнародного університету

ОСОБЛИВОСТІ ВИНИ КРИЗЬ ПРИЗМУ ПРАВОПОРУШЕНЬ У СФЕРІ ПУБЛІЧНИХ ГРОШОВО-КРЕДИТНИХ ПРАВОВІДНОСИН

Однією з найбільш вразливих для протиправних дій у сфері фінансової системи є публічні грошово-кредитні відносини. Термін «публічний» традиційно позначає сфери суспільного життя, в яких домінуючим є публічний (суспільний та державний) інтерес. У свою чергу, термін «відносини» означає наявність певної взаємодії в рамках суспільства між різними фізичними (громадяни України, іноземці, особи без громадянства) та юридичними особами. Відповідно, грошово-кредитні відносин є наслідком здійснення (реалізації) державної грошово-кредитної політики.

Розглядаючи особливості вини кризь призму правопорушень у сфері публічних грошово-кредитних правовідносин, слід зробити наголос на таких видах правопорушень: 1) валютних, пов'язаних із обігом національної і іноземної валюти на валютному ринку держави; 2) банківських, що пов'язані з функціонуванням банківської системи, як основного інституту кредитування економіки країни, фізичних і юридичних осіб; 3) податкових відносин, в яких банки виступають як платники податків і як податкові агенти.

Основними нормативно-правовими актами, що регулюють публічну банківсько-валютну сферу, є Закони України «Про банки і банківську діяльність» від 7 грудня 2000 р. та «Про Національний банк України» від 20 травня 1999 р. Дані Закони практично не оперують терміном «правопорушення» і «вина». Натомість у ст. 73 Закону «Про банки і банківську діяльність» використовується термін «заходи впливу», які застосовуються в разі порушення банком або іншою особою, яка може бути об'єктом перевірки НБУ однієї з таких вимог: банківського законодавства; нормативно-правових актів НБУ; вимог НБУ,